

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobce: **J. R.**, nar. ..., IČ: ..., bytem N. 622, V. P., PSČ: ..., zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Veleslavínova 7, PSČ: 779 00, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha 1, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2015, č.j. MF-21935/2015/1603-3/1919, sp. zn. MF-21935/2015/16 - 1919, PID: MFCR5XFSBB,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Návrhu žalobce na upuštění od uložené pokuty, eventuálně na její snížení, **s e n e v y h o v u j e.**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2015, č.j. MF-21935/2015/1603-3/1919, sp. zn. MF-21935/2015/16 - 1919, PID: MFCR5XFSBB, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále také „MHMP“), odboru dopravních agend, ze dne 6.3.2015, č.j. MHMP 320601/2015, sp. zn. S-MHMP 1624471/2014 ODA-TAX, kterým byla žalobci za porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále také „ZC“) uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Dále pro případ, že by soud nevyhověl návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí, se žalobce domáhal upuštění od trestu nebo snížení uloženého trestu v mezích zákonem dovolených.

Výše uvedený správní delikt spočíval dle napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí prvostupňového orgánu, v tom, že žalobce dne 6.11.2014 jako řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Mercedes, SPZ: ..., na trase Hlavní nádraží, Praha 2 - ulice Aviatická, letiště Václava Havla, Praha 6 v čase 10:12-10:42 hod. (vzdálenost 16,4 km) částku 1.799,- Kč, přestože podle § 5 odst. 2 ZC, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. Hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 539,- Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40,- Kč, cena za 1 km 28,- Kč a čekání za 1 min. 6,- Kč; předražení tedy činilo 1.260,- Kč. Následně byla u žalobce téhož dne ve 14:10 hod. v prostoru před Hlavním nádražím, Praha 2 provedena kontrola označení a vybavení vozidla taxislužby a kontrola splnění povinností související se zmíněnou přepravou. Žalobce při ní předložil záznam o přepravě č. 1136 na částku 539,- Kč.

Žalobce návazně na to podal námitky proti protokolu č. C/20141105/1/Ry. Namítal, že protokol s ním nebyl sepsán bezprostředně po ukončení přepravy, ale až po více než 3 hodinách, a dále uvedl, že z cestujících, zaměstnanců MHMP, byl cítit alkohol, pročež považuje jejich výpověď za nedůvěryhodnou, když za průkazný má výhradně záznam o přepravě; uvedené námitky byly zamítnuty. K zahájení správního řízení došlo doručením oznámení ze strany prvostupňového orgánu dne 26.1.2015, kde byl žalobce poučen podle § 36 a 38 správního řádu (dále také „SŘ“), načež dne 5.2.2015 proběhlo ústní jednání s výsledkem svědků. Na jeho základě správní orgán konstatoval skutkový průběh správního deliktu, jak je uveden výše, když žalobce ještě před započítáním jízdy ukázal cestujícím tabulku s fixní cenou 1.799,- Kč za dopravu na letiště a po jízdě mu bylo zapláceno 1.800,- Kč. Svědci byli poučeni podle § 55 SŘ a jejich výpověď shledal správní orgán věrohodnou. Nato bylo dne 19.2.2015 žalobci doručeno oznámení o ukončení dokazování s poučením o možnosti nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům, přičemž žalobce se k tomuto nevyjádřil.

Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal žalobcovy odvolací námitky. Předně žalobce tvrdil, že ve správním spisu není doložen status přizvaných osob dle § 6 kontrolního řádu (dále také „KŘ“) a není tedy zřejmé, že cestujícími byly právě tyto přizvané osoby, což nebylo prokázáno ani při ústním jednání, kdy neproběhla konfrontace a nebyl též přítomen cestující, který platil. Žalovaný k tomuto odkázal na obsah správního spisu, který pověření všech tří osob obsahuje na listině pod pořadovým číslem jedna, přičemž nic nenásvědčuje o jakékoli pozdější manipulaci se spisem (např. přepisy pořadových čísel). Dále byl žalobce přesvědčen, že přizvané osoby nemohou vystupovat jako svědci, jelikož je za situace, kdy není prokázáno, že jsou zaměstnanci MHMP, považuje za oznamovatele a toto oznámení musí potvrdit svou výpovědí třetí osoba. Žalovaný je naopak toho názoru, že žádný právní předpis nebrání osobě poškozené vystupovat coby svědek události, jíž byla poškozena, rozhodně tak není potřeba dalších svědčících osob či prokazování zaměstnavatele. Žalovaný poukázal na § 3 KŘ, podle něhož může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu, o čemž pořídí záznam, a skutečnosti takto získané mohou sloužit jako podklad pro kontrolní zjištění. To, zda použije k těmto úkonům osoby přizvané podle § 6 KŘ, je na úvaze správního orgánu, přičemž výpověď očitých svědků v případě předmětných správních deliktů hraje nezastupitelnou roli. Žalobce rovněž zpochybnil tvrzení prvostupňového orgánu stran toho, že se žalobce mýlí, když se domnívá, že důkazní břemeno v souvislosti s jeho obviněním, že figurantí byli podnapilí, nese správní orgán, přičemž v časovém odstupu mezi jízdou a kontrolou vidí snahu zakrýt tuto skutečnost. K tomuto žalovaný uvedl, že souhlasil s vypořádáním námitky v kontrolním řízení, má však za to, že žalobce tím pouze sleduje diskreditaci svědků. Nadto i za situace, kdy by svědci požili alkoholický nápoj před jízdou, nezměnilo by to nic na

skutečnosti, že všichni popsali průběh událostí shodně. Zmiňovaný časový odstup považuje žalovaný za nepodstatný, neboť ani při bezprostředním výkonu kontroly po jízdě nedochází ke konfrontaci cestujících s řidičem. Žalobce taktéž namítl rozpor s § 52 SŘ, jelikož podle něj správní orgán neprovedl žádné důkazy pro zjištění skutečného stavu věci, když v úvahu bere pouze oznámení cestujících a nezabývá se záznamem o přepravě. Žalobce dále namítl, že měl správní orgán zajistit tabulku s fixní cenou, pokud na ni svědci odkazují. Žalovaný k tomu poukázal na provedení důkazů svědeckou výpovědí a na nadbytečnost zajištění zmíněné tabulky. Žalobce také upozornil na nepřítomnost dvou cestujících při samotném placení a zpochybnil domněnku prvostupňového orgánu, že cestující mohli slyšet požadovanou cenu a vidět průběh placení. Žalovaný v reakci akcentoval především skutečnost, že ačkoli nebyla v tomto směru svědkyním položena přímá otázka, sama skutečnost, že cestující před jízdou viděli tabulku s fixní cenou, je dostačující k tomu, aby svědci neměli pochybnosti o výši ceny za poskytnutou přepravu. Žalobce pak opět zdůraznil, že o jízdě existuje záznam o přepravě, který však správní orgán účelově přehlíží, a žalobce ho má za klíčový listinný důkaz, zatímco správní orgán upřednostňuje svědecké výpovědi a oznámení o poskytnuté přepravě; v této souvislosti opět zmiňuje, že správní orgán nezajistil tabulku s fixní cenou. Žalovaný přitom nepochybní, že záznam o přepravě obsahuje údaje z předmětné jízdy, ohradil se ovšem proti tomu, že by tento záznam měl sloužit jako důkaz o výši skutečně požadované a zaplacené ceny jízdného, kdy jsou naopak směrodatné svědecké výpovědi. Žalobce dále zpochybňoval, že cestující byli zaměstnanci MHMP, když má na rozdíl od prvostupňového orgánu za to, že jejich pracovní smlouvy mají být součástí správního spisu. Pověření přizvaných osob nebylo připojeno k zasílanému protokolu, tudíž mohlo být dle žalobce vyhotoveno dodatečně. Žalovaný k tomu tvrdil, že kontrolní řád neklade na přizvané osoby žádné podmínky, nemusí být tedy ani zaměstnanci správního orgánu, proto není důvod poskytovat pracovní smlouvy. Dodal, že k záměně osob nemohlo dojít, neboť jsou vždy dostatečně identifikovány (jméno, příjmení, osobní číslo, popř. datum narození, bydliště atd.); k domnělé manipulaci se spisem se již vyjádřil výše. Závěrem žalobce namítal, že vzhledem k průběhu řízení nemůže obstát ani odůvodnění výše uloženého postihu. Žalovaný k tomu uvedl, že prvostupňový orgán dostatečně zdůvodnil výši pokuty, když žalobce požadoval po cestujících jízdné ve výši cca 330% maximální výše ceny, kterou bylo možno účtovat. Společenskou závažnost deliktu dále umocňuje výše neodůvodněného majetkového prospěchu (1.260,- Kč) a fakt, že se jedná o opakované porušení právního předpisu (první pokuta byla pravomocně uložena dne 28.3.2014 ve výši 65.000,- Kč). Žalovaný neměl za to, že by žalobce v odvolání předložil dokumenty svědčící o likvidačním charakteru pokuty a dodává, že dopad uložené pokuty lze zmírnit žádostí o splátkový kalendář, přičemž splátky lze dle § 156 odst. 5 a § 160 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, rozložit maximálně na dobu šesti let.

Žalobce v žalobě vyjádřil nesouhlas s žalobou napadeným rozhodnutím. Žalobce shodně s žalovaným uvedl údaje týkající se času, místa a délky předmětné jízdy, trval však na tom, že měl řádně zapnutý taxametr a po jízdě vytisknul záznam o přepravě č. 1136, znějící na částku 539,- Kč, která byla stanovena v souladu s právními předpisy a kterou po cestujících také požadoval a obdržel; následně žalobce doplnil tzv. stvrzenku řádně o místo odjezdu a příjezdu. Žalobce popřel, že by cestujícím předem sděloval částku, za kterou bude částka vykonána, konkrétně 1.799,- Kč, a že by pak tuto částku požadoval a obdržel. Za rozhodný přitom žalobce považuje právě záznam o přepravě č. 1136.

Výše uvedený záznam o přepravě byl pracovníky MHMP kontrolován až asi po třech hodinách, žalobce proto namítl, že kontrola MHMP neproběhla bezprostředně po ukončení přepravy cestujících, což odporuje i zavedené praxi MHMP, dle které oznámení o poskytnuté

dopravě sepisuje s cestujícími pracovník MHMP, zatímco druhý provádí kontrolu přímo s řidičem vozu taxi.

Dále žalobce namítl, že mu nebylo předloženo pověření cestujících k provedení kontrolní jízdy, ačkoli je založeno ve správním spisu, a nebylo mu zasláno ani s kontrolním protokolem, ani mu nebyla s kontrolním protokolem zaslána oznámení o poskytnuté přepravě, ze kterých správní orgán při sepsání kontrolního protokolu vycházel.

Žalobce namítl, že se žalovaný a prvostupňový orgán nevypořádali dostatečně s námitkami žalobce a vycházeli výhradně z tvrzení cestujících vyplývajících z jejich svědeckých výpovědí a oznámení o poskytnuté přepravě, když správní orgány zdůrazňují nezastupitelnou roli svědeckých výpovědí u tohoto typu správního deliktu. Žalovaný proto v rozporu s § 3 SŘ vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalobce přitom zejména poukazoval na existenci záznamu o přepravě, o němž opírá svá tvrzení a spatřuje v něm významný a objektivní podklad pro rozhodnutí, k němuž nebylo přihlíženo. Pokud dle žalovaného nemůže být záznam o přepravě považován za důkaz toho, že částku tam uvedenou řidič skutečně po cestujících požadoval a inkasoval, nemá dle přesvědčení žalobce existence taxamtru ve vozidle taxi žádný význam. Žalobce doplnil, že dle § 21d odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě je žalobce povinen vydat cestujícímu doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru obsahující předepsané náležitosti pouze v případě, pokud o něj cestující požádá.

Žalobce rovněž namítl nevěrohodnost tvrzení svědků, když jím popisovaný průběh události je odlišný jejich výpovědí. Uvedl, že mu bylo placeno dvoutisícikorunovou bankovkou, na kterou vrátil drobné do šesti set korun, jednu tisícikorunu a jednu dvousetkorunovou bankovku. Jelikož neměl ve vozidle další dvousetkorunovou bankovku, vystoupil z vozidla a ze zavazadlového prostoru, kde měl peněženku, vrátil platicímu muži, který již také vystoupil, poslední dvousetkorunovou bankovku, a to i před dalšími cestujícími. Z výpovědí zbývajících dvou svědkyň přitom dle žalobce jasně vyplývá, že před svým výsledkem měly k dispozici tzv. oznámení o poskytnuté přepravě, tedy nevypovídaly o skutečnostech tak, jak si je pamatovaly, nadto coby svědkyně neměly mít vůbec přístup do spisového materiálu. Naproti tomu prvostupňový orgán nespatořoval žádné pochybení ani snížení důkazní váhy v tom, že k těmto vlastnoručně sepsaným oznámením mají cestující přístup, popř. si ponechávají jejich kopie. Mimoto dle žalobce obě svědkyně uvedly, že nebyly placení přítomny – z vozu již vystoupily, neboť platil třetí svědek, který však navzdory návrhu žalobce nebyl vyslechnut. Za spekulaci pak žalobce označil úvahu prvostupňového orgánu, že nepřítomnost obou svědkyň ve voze při placení nevylučuje jejich možnost slyšet a vidět, jakou částku žalobce požaduje a inkasuje. Žalobce uzavřel, že po sepsání oznámení nedošlo k přímé konfrontaci s žalobcem, ani k jejich následnému předložení žalobci při prováděné kontrole, aby měl možnost se k nim vyjádřit. Návazně na tento žalobní bod žalobce namítl, že nebyla dostatečně prokázána existence ceníku s fixními cenami, přičemž se neztotožnil s názorem prvostupňového orgánu o nadbytečnosti zajištění tohoto důkazu za situace, kdy byly k dispozici dvě přesvědčivé a jasné výpovědi svědkyň.

Dále žalobce uvedl, že žalovaným a prvostupňovým orgán nebylo dostatečně posouzeno, z jakého důvodu měly cestující předstírat osoby nehovořící českým jazykem. Žalobce se domnívá, že zaměstnanci MHMP v postavení osoby přizvané jsou povinni používat úřední jazyk, tedy češtinu, neboť se v jejich pozici nejednalo o jakousi obdobu (skrytých) agentů upravených trestním řádem.

Věrohodnost svědků dle žalobce taktéž zpochybňují nesrovnalosti ve vyúčtování částky, která měla být cestujícími zaplacená žalobci, částky, která měla být cestujícími vrácena zaměstnavateli, tj. MHMP, a částky, kterou cestující od zaměstnavatele obdrželi. Zaměstnanci jsou dle pracovněprávních předpisů povinni zaměstnavateli řádně doložit svěřené finanční prostředky, či případně pokud cestovné v tomto případě hradí cestující z vlastních zdrojů, pak vždy následuje vypořádání částky se zaměstnavatelem. Svědkyně přitom dle žalobce uvedly, že neexistuje žádná evidence těchto svěřených finančních prostředků, k čemuž žalobce podotknul, že se může jednat o důvod, proč není cestujícími požadován doklad o zaplacení.

Žalobce dále namítl nedostatečné označení svědků v oznámeních o poskytnuté přepravě a v kontrolním protokolu ze dne 6.11.2014, jelikož u nich chybí datum narození a místo trvalého pobytu, jak vyžaduje § 18 SŘ. Tento zákonný požadavek byl splněn až v rámci protokolu o výsledku svědka ze dne 5.2.2015. Nadto ze spisového materiálu nevyplývá, že by cestující byli skutečnými zaměstnanci MHMP, kteří jsou seznámeni s problematikou taxislužby, což je dle žalobce pro rozhodnutí významné. K osobám cestujících žalobce rovněž namítl, že coby osoby přizvané nebyly dle § 20 KŘ svědkyně před výsledkem zbaveny povinnosti mlčenlivosti. Žalobci nebylo cestujícími před kontrolou předloženo pověření ke kontrole od kontrolního orgánu, jde tak o nezhojitelné procesní pochybení. Výrok rozhodnutí prvostupňového orgánu pak nesplňuje podmínky § 68 SŘ, neboť neobsahuje žádný údaj o cestujících, a to ani jejich jména, přesný popis trasy jízdy, a dále odkaz na doklad o zaplacení č. 1136, protožež skutek není popsán tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.

Nedostatečné je také odůvodnění povinnosti uhradit náklady správního řízení, které pouze odkazuje na zákonná ustanovení. Zároveň žalobce nesouhlasil s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal, neboť jednal v souladu s právními předpisy upravujícími výkon taxislužby

Žalobce závěrem namítl, že se žalovaný a prvostupňový orgán dostatečně nevypořádali s odůvodněním výše uložené pokuty, když se omezili na obecná konstatování a odkázali na dle žalobce nepřiléhavou judikaturu. Žalobce zdůrazňuje, že nebyl v rámci správního řízení vyzván k doložení dokladů o jeho osobních a majetkových poměrech ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, což správní orgány dle jeho názoru běžně činí v oznámení o zahájení správního řízení. Dodal, že i kdyby pak tyto poměry eventuálně nedoložil, mohly správní orgány jeho majetkové poměry stanovit odhadem. K poukazu na to, že se u žalobce jedná o jeho druhé porušení cenových předpisů, žalobce podotknul, že taxislužbu vykonává již od roku 1992. Dle daňového přiznání žalobce za rok 2014 je zřejmé, že uložená pokuta je pro něj likvidační, žalobce je také poživitelem invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně, protožež považuje uložený trest za zjevně nepřiměřený.

Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval a odkázal na svou, již výše zmíněnou, argumentaci obsaženou ve svém rozhodnutí. K námitce žalobce, že mu před kontrolou nebylo předloženo pověření od kontrolního orgánu a nebylo mu zasláno ani s kontrolním protokolem, ani mu nebyla s kontrolním protokolem zaslána oznámení o poskytnuté přepravě, žalovaný uvedl, že kontrolní jízda byla provedena před zahájením kontroly a předložení pověření k jejímu provedení by tak zmařilo účel kontrolní jízdy. Žalobce měl možnost seznámit se s těmito pověřeními ve správním spisu, kam byla založena, přičemž oznámení o poskytnuté přepravě nejsou součástí kontrolního protokolu, protožež s ním nejsou zasílána; ke všem uvedeným písemnost se přitom mohl žalobce vyjádřit ve správním řízení. Žalovaný též odkázal na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2005, č.j. 2 Afs 104/2005-81, který mj. uvádí, že *rozhodnutí správního orgánu o uložení sankce za porušení cenových předpisů provozovateli taxislužby nelze bez dalšího označit za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci jen proto, že skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto orgánu*. K tomu žalovaný podotknul, že svědci by si svou křivou výpověď mohli přivodit hrozbou sankce či trestního stíhání, zatímco žalobce se nepravdivou výpověď teoreticky může sankce zbavit. Žalovaný se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobce, že možnost svědkyň nahlédnout do svého oznámení o poskytnuté přepravě bez dalšího znamená, že svědkyně nevypovídaly o tom, co si pamatovaly. Dále žalovaný označil za nepodložené tvrzení žalobce, že je zavedenou praxí MHMP, aby oznámení o poskytnuté dopravě sepisoval s cestujícími pracovníci MHMP, zatímco druhý provádí kontrolu přímo s řidičem vozu taxi. Co se týče použití cizího jazyka, žalovaný uvedl, že se při kontrolní jízdě nejednalo ani o správní řízení a ani o kontrolu podle KŘ, a k tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2005, č.j. 2 Afs 104/2005-81, který uvádí, že *obzvláště efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení*. Námitku žalobce stran vyúčtování placené částky cestujícími zaměstnavateli pak žalovaný považuje za bezpředmětnou, stejně jako jeho námitku stran nezbavení mlčenlivosti svědků - zaměstnanců, neboť mlčenlivost slouží k ochraně před neoprávněným užitím informací třetí osobou či v jiném řízení. Výrok rozhodnutí je pak také dostatečně určitý, jelikož obsahuje označení místa, času a způsobu porušení právních předpisů, naopak údaje o cestujících a o vytištění stvrzenky č. 1136 nebylo nutné uvádět. Závěrem, s ohledem na to, že žalobce měl porušit své hmotněprávní povinnosti a vyvolat tím správní řízení, trval žalovaný na správnosti výroku o uložení povinnosti žalobci nahradit náklady správního řízení. Žalovaný proto navrhnul žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů vad řízení a nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas.

Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1 tohoto zákona.

Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách se za správní delikt uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1.000.000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1.000.000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b) tohoto zákona.

Podle § 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), může kontrolní orgán provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. O těchto úkonech se pořídí záznam. Navazuje-li na tyto úkony kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění.

Podle § 6 kontrolního řádu může kontrolní orgán k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu. Kontrolní orgán vystaví přizvané osobě pověření a poučí přizvanou osobu o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole. Práva a povinnosti kontrolované osoby a povinné osoby vůči přizvané osobě se řídí přiměřeně ustanoveními tohoto zákona o právech a povinnostech kontrolované osoby a povinné osoby vůči kontrolujícímu.

Podle § 12 kontrolního řádu obsahuje protokol o kontrole skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole. Vždy však obsahuje alespoň označení kontrolního orgánu a kontrolujícího, označení ustanovení právního předpisu vymezujícího pravomoc kontrolního orgánu k výkonu kontroly, označení přizvané osoby, včetně důvodu jejího přizvání, označení kontrolované osoby, označení předmětu kontroly, kontrolní úkon, jímž byla kontrola zahájena, a den, kdy byl tento kontrolní úkon proveden, poslední kontrolní úkon předcházející vyhotovení protokolu o kontrole a den, kdy byl tento kontrolní úkon proveden, kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, z kterých tato kontrolní zjištění vycházejí, poučení o možnosti podat proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole námitky s uvedením lhůty pro jejich podání a komu se podávají, datum vyhotovení, podpis kontrolujícího.

Podle § 18 správního řádu protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla. Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

Podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.

Podle § 21d odst. 4 písm. c) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, je při výkonu práce řidiče taxislužby řidič vozidla taxislužby, které je vybaveno taxametrem, povinen vydat cestujícímu doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru obsahující předepsané náležitosti, pokud o doklad cestující požádá.

Ze správního spisu se podává obsah napadeného rozhodnutí tak, jak je již uveden výše. Z žalobceva přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2014 se podává, že žalobce měl v předmětném roce čistý příjem ve výši 46.127,- Kč, dále se z rozhodnutí ČSSZ ze dne 20.5.2014 ve spojení s oznámením ČSSZ ze dne 31.12.2014 podává, že žalobce pobírá invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši 4.962,- Kč měsíčně.

Soud předně konstatuje, že mezi žalobcem a žalovaným není sporný skutkový průběh kontrolní jízdy, tedy místo, čas a délka jízdy, nýbrž zejména výše jízdného a okolnosti jeho stanovení a placení.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce stran toho, že kontrola MHMP neproběhla bezprostředně po ukončení přepravy cestujících. Kontrolní řád nijak nespecifikuje, kdy má proběhnout kontrola, navazuje-li na úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. Na tom by v konkrétním případě nic nezměnilo, ani kdyby snad zavedená praxe MHMP byla odlišná. Zkoumat, jaká byla zavedená praxe, však soud vzhledem k dříve uvedenému nepovažuje za relevantní a otázkou se dále nezabývá. Odstup cca 3 hodin nadto soud nepovažuje za natolik značný, aby snad mohl způsobit nějaké pochybnosti o průkaznosti inkriminované kontroly.

Důvodnou není ani námitka žalobce, že mu nebylo předloženo pověření cestujících k provedení kontrolní jízdy a nebylo mu zasláno ani s kontrolním protokolem, ani mu nebyla s kontrolním protokolem zaslána oznámení o poskytnuté přepravě. V tomto soud dává za pravdu žalovanému, který uvedl, že předložení pověření ke kontrole před provedením kontrolní jízdy by zmařilo její účel. Ostatně za tímto účelem KŘ v § 3 výslovně umožňuje provádět úkony předcházející kontrole, když sama kontrola podle § 5 KŘ je zahájena až následně předložením pověření ke kontrole kontrolované osobě. Oznámení o poskytnuté přepravě přitom není nutnou součástí protokolu o kontrole, jak vyplývá *a contrario* ze znění § 12 odst. 1 kontrolního řádu, proto s ním nemusí být zasíláno. Žalobce se pak s tímto oznámením mohl seznámit v rámci spisového materiálu, jeho procesní práva tak nebyla nijak porušena.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci, resp. hodnocení důkazů. Soud se přiklání k argumentaci žalovaného, že záznam o přepravě není sám o sobě důkazem o tom, v jaké výši bylo jízdné požadováno a zaplacen. Ani v případě, kdy má řidič vozidla taxislužby řádně fungující a zapnutý taxametr, který po jízdě vytiskne bezvadný záznam o přepravě, nebrání mu to ve faktickém požadování vyššího, než zákonem stanoveného, jízdného po cestujících. Dlužno podotknout, že řidič ani není povinen vždy cestujícímu vydat doklad o zaplacení jízdného, učiní tak jen na žádost. To, že cestující nepožádal o vydání dokladu o zaplacení, však pochopitelně nevylučuje povinnost řidiče požadovat jízdné ve výši stanovené právními předpisy. Za těchto okolností pak nelze považovat záznam o přepravě za rozhodující a objektivní důkaz při prokazování výše požadované a zaplacené ceny jízdného a je třeba ho hodnotit v kontextu všech důkazů, zejména svědeckých výpovědí. Soud v tomto odkazuje i na žalovaným zmiňovanou judikaturu, podle níž je zcela dostačující, pokud skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto správního orgánu. Soud dodává, že existence taxametru pak rozhodně není bezvýznamná, a to pro jeho kontrolní, evidenční, ale i preventivní funkci.

Jde-li o hodnocení důkazů správními orgány, soud nemá za důvodnou námitku nevěrohodnosti svědeckých výpovědí. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, z rozhodnutí prvostupňového orgánu, ale i z protokolů o výslechu svědkyň, které se podávají ze správního spisu, správní orgány řádně odůvodnily věrohodnost výpovědi svědkyň konzistencí a shodností jejich výpovědí v zásadních bodech. Nepřípadná je také výhrada žalobce, že svědkyně nevypovídaly o skutečnostech tak, jak si je pamatovaly, když měly k dispozici oznámení o poskytnuté přepravě. Tento dokument je bezprostředním záznamem o události, kterou svědkyně vnímaly a záznam poté samy zpracovaly, jeho existence nijak

nesnižuje autenticitu svědeckých výpovědí. Obecně nic nebrání svědkům, ať již ve správním či jakémkoli jiném řízení, aby si činili své vlastní poznámky o jakékoli události. Z obsahu spisu se přitom nepodává, že by svědecký výpovědi nepramenily z reálného a svědkyněmi vnímaného skutkového děje. Ohledně nepřítomnosti svědkyň při placení je soud shodně s žalovaným přesvědčen, že pokud obě svědkyně vypověděly, že jim byla před jízdou sdělena řidičem fixní cena 1.799,- Kč, tak již není třeba, aby byly přítomny placení. Lze totiž bez důvodných pochybností předpokládat, že řidič skutečně následně požadoval cenu sdělenou před jízdou. Z toho také vyplývá, že výslech třetího svědka, byť byl platícím, by byl nadbytečným. Přímo konfrontaci žalobce s cestujícími po jízdě a předložení oznámení o poskytnuté přepravě při kontrole přitom soud na rozdíl od žalobce neshledává potřebnými, když se následně mohl žalobce vyjadřovat ke všem okolnostem v rámci správního řízení a mohl rovněž svědkům klást otázky. Soud pro úplnost uvádí, že tvrzení prvostupňového orgánu, že svědkyně mohly vidět a slyšet, jakou částku žalobce požaduje a inkasuje, je vskutku spekulativní, na výše uvedeném přílehlavém hodnocení výpovědí svědkyň to ovšem nic nemění.

Za důvodnou nemá soud ani související námitku žalobce, že nebyla dostatečně prokázána existence ceníku s fixními cenami, neboť shodně výpovědi dvou svědkyň, které správní orgány hodnotily jako věrohodné, dostačující jsou. Je přitom otázkou, zda by se vůbec pozdější snaha kontrolující osoby o zajištění tohoto ceníku setkala s úspěchem. Soud dále nemůže přisvědčit námitce, že při kontrolní jízdě měli cestující hovořit úředním jazykem, tedy česky. Jak vyplývá z žalovaným zmiňované judikatury, jsou cizinci, coby osoby neznalé jazyka a místních poměrů, zvláště ohroženi inkriminovaným typem správních deliktů. Je zřejmé, že kontrolní orgány musí při odhalování deliktů postupovat do jisté míry konspirativně, kupříkladu tak, že nejdříve provedou kontrolní nákup jako běžný zákazník a až poté se legitimují jako kontrolující osoby. V rámci konkrétní kontrolní strategie přitom nelze vyloučit i předstírání cizí státní příslušnosti. Kromě toho se v daném případě jednalo o úkony předcházející kontrole, kdy ještě nebylo zahájeno správní, resp. kontrolní řízení. Zpochybnit věrohodnost svědků nemohou ani žalobcem namítané nesrovnalosti ve vyúčtování finančních prostředků sloužících ke kontrolní jízdě. To, jakým způsobem je řešeno vyúčtování finančních prostředků sloužících ke kontrolní jízdě přizvaných osob, je ve vztahu k řízení o správním deliktu zcela irrelevantní, a to i kdyby snad při něm byly porušeny pracovněprávní předpisy, neboť jedná se o interní postup správního orgánu.

Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku ohledně označení osob přizvaných v oznámeních o poskytnuté přepravě a v protokolu C/20141106/1/Ry. Ačkoli § 18 správního řádu výslovně uvádí, že údaje umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že jméno, příjmení a osobní číslo zaměstnance je v daném případě zcela dostačující pro identifikaci zainteresovaných osob, třeba i zpětnou, bylo-li by nezbytné chybějící údaje doplnit a vadu tak zhojit. Nerozhodné je potom to, zda se jednalo o zaměstnance MHMP seznámené s problematikou taxislužby a zda toto bylo doloženo ve spisovém materiálu, a to zejména proto, že přizvaná osoba nemusí pro daný úkon, tj. kontrolní jízdu, splňovat a prokazovat žádné odborné znalosti a zkušenosti, jak se snad snaží naznačit žalobce, aby mohla takový úkon řádně provést. Pro úplnost pak soud dodává, že kontrolní řád údaje potřebné pro identifikaci přizvané osoby nespecifikuje. Vyhováním této námitce žalobce by tedy soud postupoval nepřipustně formalisticky.

Nedůvodnou je taktéž námitka stran toho, že osoby přizvané měly být před výsledkem zbaveny mlčenlivosti, jelikož mlčenlivost osoby přizvané je vyžadována ve vztahu ke třetím

osobám, či případně dalším řízením. Vyžadovat tedy zbavení mlčenlivosti pro řízení, k němuž tato osoba dala podnět, nedává žádný smysl. Jako důvodný nemůže soud posoudit ani žalobní bod týkající se domnělé neurčitosti vymezení skutku ve výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu. Dotčený výrok mj. obsahuje přesné označení žalobce a jeho vozidla, datum a čas jízdy, počátek, konec a délku trasy a žalobcem požadovanou výši jízdného, což je dostatečné pro nezaměnitelnost skutku. Lze si totiž jen těžko představit, jak by k onomu hypotetickému zaměnitelnému skutku došlo, když žalobce nemohl ve specifikované době absolvovat další, odlišnou jízdu. Přesný popis trasy by měl být součástí výroku pouze v případě, kdy by byl sporný počet najetých kilometrů, což v daném případě není. Odkaz na stvrzenku č. 1136 ve výroku rovněž není na místě, neboť ve výroku se neuvádí konkrétní důkazy, k tomu slouží odůvodnění.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaný nepochybil při stanovení povinnosti žalobci uhradit náklady správního řízení, neboť jak vyplývá z výše uvedeného, soud dospěl k závěru, že žalobce porušil své právní povinnosti a vyvolal tím správní řízení, pročež mu v souladu s § 79 odst. 5 SŘ byla uložena náhrada nákladů řízení paušální částkou.

Soud se dále zabýval návrhem žalobce na upuštění od trestu nebo snížení uloženého trestu v mezích zákonem dovolených, který nemá za opodstatněný, a to z následujících důvodů.

Soud předně uvádí, že žalobce v rámci správního řízení nikdy neindikoval, že by u něj mohl být dán zvláštní důvod, aby správní orgány zjišťovaly jeho osobní a majetkové poměry. Z žalobcova odvolání ze dne 31.3.2015, které se podává ze správního spisu, je patrné, že ohledně výše postihu pouze polemizoval stvrzením prvostupňového orgánu, že ji lze zdůvodnit i negativní publicitou v zahraničních médiích. Žádné jiné vyjádření žalobce k výši pokuty, či naznačení jeho nepříznivých osobních a majetkových poměrů správní spis neobsahuje. To sice nevylučuje možnost žalobce domáhat se moderace trestu v rámci soudního řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č.j. 7 Afs 54/2007-62) a uvádět přitom okolnosti stran jeho osobních a majetkových poměrů, leč nutno dodat, že správnímu orgánu nelze klást k tíži, pokud se s určitou skutečností, která byla namítnuta až v žalobě, nevypořádal ex offio či důkladnějším způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č.j. 2 As 56/2007-71). Jak totiž vyplývá z žalobcem zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1 As 9/2008-133, které obsáhle pojednává o přihlížení k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku či jiného správního deliktu, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů (cit. „*Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)*“). Z toho však lze dovodit i závěr, že je možno požadovat od pachatele, aby dal určitý podnět správnímu orgánu k tomu, aby správní orgán jednak sám a jednak v součinnosti s pachatelem začal zjišťovat jeho osobní poměry. Správní orgán, pakliže nemá žádné podstatné indicie o tom, že by pokuta mohla být pro pachatele likvidační, nemusí vždy provádět rozsáhlé zjišťování jeho osobních a majetkových poměrů, leda by snad byla výše pokuty sama o sobě tak značná, že by na první pohled mohla být likvidační pro většinu dotčených subjektů, nebo by to jednoznačně vyplývalo z jiných okolností správního řízení. Žalobce, ačkoli snad nezbytně nemusel informovat prvostupňový orgán o svých poměrech předtím, než mu byla známa výše pokuty, tak bezesporu mohl učinit alespoň v odvolacím řízení, kdy mu již známa byla. Z výše uvedeného tak vyplývá, že žalovaný (a ani prvostupňový orgán) nepochybil, když se z vlastní iniciativy nezabýval

osobními a majetkovými poměry žalobce. Odůvodnění výše pokuty přitom shledává soud dostatečným, jelikož byla hodnocena zejména nebezpečnost správního deliktu, tj. procentuální výše předražení a výše neodůvodněného majetkové prospěchu, a jeho opakované páchání.

K uplatnění moderačního práva soudu je nutné zdůraznit zejména jeho výjimečnost, jelikož má místo toliko tam, kde jde o postih zjevně nepřiměřený, neboť trest, aby splnil svůj účel, musí představovat citelný zásah do majetkové sféry delikventa. V souvislosti s tím je třeba poukázat na to, že pokuta byla uložena ve výši 10% maximální sazby, přičemž dle judikatury se o zjevně nepřiměřenou výši sankce nejedná v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. srpna 2003 sp. zn. 6 A 96/2000). Podstatnou je rovněž stanovená horní hranice pokuty za předmětný správní delikt, tedy 1.000.000,- Kč. Zákonodárce tím dává zřetelně najevo, že se jedná o společensky velmi nebezpečný správní delikt, tudíž ačkoli zde není stanovena dolní hranice pokuty, lze předpokládat, že sankce v řádech tisíců či nižších desítek tisíc korun by neměla patřičný efekt na pachatele. Nelze též přehlédnout skutečnost, že žalobci již jednou byla pravomocně uložena pokuta ve výši 65.000,- Kč, a to dne 28.3.2014, když uložení vyšší než předchozí pokuty je obvyklým důsledkem při zjištění opakování protiprávního jednání pachatele, samozřejmě s přihlédnutím k dalším okolnostem, jako je kupříkladu časový odstup těchto činů.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí nelze, jak je uvedeno výše, konstatovat, že by trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, tedy nebyla splněna jedna ze zákonem vyžadovaných podmínek pro využití moderačního práva soudu. Návrhu žalobce na upuštění od pokuty nebo na její snížení v mezích zákonem dovolených tedy soud nevyhověl. Soud pak doplňuje, že změna zákona o cenách v důsledku přijetí zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, neobsahuje pro žalobce úpravu příznivější oproti právní úpravě, podle které rozhodoval žalovaný.

Nad rámec výše uvedené argumentace soud pro úplnost podotýká, že má rovněž vážné pochybnosti o průkaznosti tvrzení žalobce stran jeho nepříznivých osobních a majetkových poměrů. Žalobce soudu k důkazu předložil pouze jedno přiznání k dani z příjmů za rok 2014 a rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně. Tyto podklady se jeví jako zcela nedostačující. K hodnověrnému prokázání osobních a majetkových poměrů by žalobce musel předložit alespoň tři po sobě jdoucí daňová přiznání tak, aby bylo možné posoudit příjmy a výdaje spjaté s jeho podnikáním v širších souvislostech. Zároveň by k řádnému posouzení majetkových poměrů žalobce bylo nutné předložit podklady další, neboť daňová přiznání nevypovídají o jiném majetku žalobce, jako jsou nemovitosti, motorová vozidla, úspory, cenné papíry a další. Žalobce také zcela pominul druhou stránku svých osobních a majetkových poměrů, tj. výdaje a závazky, neboť k získání celkového obrazu finanční situace subjektu je nutné poměřovat jak příjmy, tak výdaje.

Závěrem lze ve vztahu k dopadům uloženého trestu do majetkové sféry žalobce poukázat na možnost požádat o rozložení úhrady pokuty na splátky v souladu s § 156 a § 160 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a to až na dobu šesti let. Soud k tomu dodává, že ač se nejedná o nárokový prostředek ke snížení negativních dopadů sankce, když nelze předjímat, zda správce daně povolí splátkový kalendář, jedná se přesto o instrument, který nelze při hodnocení pominout. Správce daně totiž podle § 156 odst. 1 daňového řádu může povolit posečkání úhrady pokuty, popřípadě rozložení její úhrady na splátky mj. pokud by neprodlená úhrada znamenala pro daňový subjekt vážnou újmu, nebo pokud by byla ohrožena výživa daňového subjektu nebo osob na jeho výživu odkázaných, nebo pokud by neprodlená úhrada vedla k zániku podnikání daňového subjektu, přičemž výnos z ukončení podnikání by byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím zdaňovacím období. Z předchozího tedy plyne, že je žalobci k dispozici ještě další zákonná korekce dopadů sankce.

Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí, a proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítnul tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. Dále, s ohledem na shora uvedené, soud neshledal uloženou pokutu zjevně nepřiměřenou, pročez návrhu žalobce na upuštění od ní nebo na její snížení v mezích zákonem dovolených nevyhověl podle § 78 odst. 2 s.ř.s. a contrario, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení pod bodem III. je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario. Žalovaný byl ve věci zcela úspěšný, žádné náklady řízení mu však nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **I z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2017

Mgr. Aleš Sabol v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Z. L.